



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **P.S.**, IČ: ■■■, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Jiřím Douskem, advokátem AK SPOLAK s. r. o., se sídlem 8. března 21/13, Liberec V – Kristiánov, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2014, č. j. KULK 54927/2014,**

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 19. 8. 2014, č. j. KULK 54927/2014, se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Železný Brod (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 6. 2014, č. j. SAKKPP-6364/2014-182/2014/PŘ/7/14/Ve. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci podle § 58 odst. 4 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích“), uložena pokuta ve výši 25 000 Kč za správní delikt, kterého se dopustil tím, že při provozování živnosti opakovaně porušil povinnost stanovenou obecně závaznou vyhláškou města Železný Brod č. 3/2013 o opatřeních k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku při provozování loterijní činnosti tím, že v provozovně bar ■■■, ■■■ provozoval loterijní činnost, konkrétně sázkové hry provozované prostřednictvím výherních hracích přístrojů (dále jen „VHP“) a rulety, ve větším rozsahu, tj. prostřednictvím většího počtu výherních hracích zařízení, než v daném místě povoluje uvedená obecně závazná vyhláška. Současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

Žalobce nejprve konstatoval, že proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal řádně a včas odvolání, které hodlal vzhledem k plánované zahraniční dovolené doplnit ve lhůtě 60 dnů, o čemž správní orgán prvního stupně uvědomil. Správní orgán prvního stupně mu však k doplnění odvolání stanovil lhůtu 10 dnů, kterou nelze považovat za přiměřenou, protože žalobce byl na plánované zahraniční dovolené a nemohl shromáždit podklady pro odůvodnění svého odvolání. Žalovaný tak rozhodoval o odvolání, aniž znal námitky, které žalobce hodlal uplatnit, čímž žalobce zkrátil na jeho právech. Žalobce dále namítal, že obecně závazná vyhláška města Železný Brod nebyla vydána v souladu se zákonem a žalobce byl neoprávněně omezen na právu svobodně podnikat. Obec má sice zákonné zmocnění k regulaci místa a času k provozování sázkových her, může také provozování loterií a sázkových her na celém území obce zcela zakázat, nemůže však regulovat počet zařízení v jednotlivých provozovnách. Při vydání obecně závazné vyhlášky došlo dle žalobce i k porušení § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Povolení k provozování VHP lze dle § 18 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“), vydat nejdéle na dobu jednoho kalendářního roku. Orgán obce proto neměl pravomoc určit, že provozování loteriijní činnosti povolené městským úřadem nebo jiným správním orgánem na základě zákona o loteriích před účinností obecně závazné vyhlášky, je možné vykonávat v místě a rozsahu větším než uvedeném v čl. 2 obecně závazné vyhlášky v době nejdéle do 31. 12. 2013. Žalobce konečně poukazoval na to, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že „provozem“ herního zařízení se pro účely obecně závazné vyhlášky rozumí samotné umístění takového zařízení v provozovně a podmínkou provozu tudíž není zapojení herního zařízení v elektrice nebo jeho zapnutí. Obecně závazná vyhláška se však k pojmu „provoz“ vůbec nevyjadřuje a extenzivní výklad správního orgánu prvního stupně nemá dle žalobce ani zákonný podklad. Žalobce také namítal, že uložená sankce neodpovídá okolnostem případu. V policejním spise není uvedeno, kolik VHP bylo při druhém šetření v provozu, což je dle žalobce pro posouzení věci rozhodující. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2007, č. j. 8 Afs 57/2005 - 65, z něhož vyplývá, že pokud zápis o provedené kontrole obsahuje pouze sdělení, že při příchodu kontrolního orgánu je VHP „v provozu“, aniž je jakkoliv specifikováno, zda byl přístroj používán, zda byl připraven k použití a podobně, není jednoznačně zjištěno, zda je VHP „provozován“, VHP může být zapnut např. pouze z důvodu kontroly přístroje. Vzhledem ke všem výše uvedeným důvodům žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zrušeno. V případě, že by se soud s předloženou argumentací žalobce neztotožnil, navrhoval žalobce, aby bylo využito postupu dle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a uložená pokuta byla moderována, nebo bylo od jejího uložení úplně upuštěno. Žalobce zdůraznil, že jeho jednání nemělo žádné negativní následky, že od počátku činil kroky k tomu, aby výherní zařízení byla z jeho provozovny odstraněna, a správní orgán navíc neměl důkazní materiál k tvrzení, že protiprávní stav trval téměř čtyři měsíce, když při druhé kontrole bylo zjištěno, že se v prostorách stále nachází 13 ks herních zařízení a 1 ruleta, aniž by bylo tvrzeno, že se jedná o zařízení v provozu. Výše pokuty může žalobci navíc způsobit existenční problémy, neboť se jedná o malého živnostníka.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně nemohl akceptovat 60 denní lhůtu pro doplnění odvolání, kterou žalobce požadoval. Správní řád stanoví 30 denní lhůtu ode dne doručení odvolání, ve které by měl správní orgán řízení

podle okolností doplnit a pokud odvolání nevyhoví odeslat spis spolu se stanoviskem odvolacímu orgánu. Z tohoto důvodu správní orgán prvního stupně také nemohl přihlídnout k informaci o předpokládané nepřítomnosti žalobce v České republice od 5. 7. do 6. 8. 2014 z důvodu čerpání plánované dovolené. Tato informace navíc nebyla doložena dokladem o rezervaci dovolené. Lhůtu 10 dnů, kterou žalobci správní orgán prvního stupně k doplnění odvolání stanovil, považoval žalovaný vzhledem k okolnostem případu za přiměřenou a odpovídající zavedené správní praxi. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 - 53. Žalovaný dále upozornil na to, že obecně závazná vyhláška č. 3/2013 byla podrobena posouzení z hlediska jejího souladu se zákonem, které provedl odbor dozoru a kontroly veřejné správy Ministerstva vnitra České republiky. Byla posouzena i ve vztahu ke konkrétnímu nastavení rozsahu regulace (omezení počtu herních zařízení) a určení konkrétních míst, kde je na území města povoleno provozování loterijní činnosti. Podle názoru Ministerstva vnitra je vyhláška v souladu se zákonem. Ministerstvo vnitra odůvodňuje soulad vyhláškou stanoveného omezení počtu herních zařízení se zákonem o loteriích zejména principem „a maiori ad minus“ a zásadou proporcionality k zákonné možnosti obcí stanovit úplný zákaz provozování loterijní činnosti na svém území. Žalovaný dále konstatoval, že čl. 3 obecně závazné vyhlášky na daný případ nedopadá, protože vyhláška v daném místě povoluje provozování loterijní činnosti v rozsahu pěti herních zařízení a městským úřadem byla povolena jen čtyři zařízení. Žalovaný zdůraznil, že při obou kontrolách zaměřených na dodržování podmínek loterijní činnosti stanovených vyhláškou bylo zjištěno, že je v provozovně ■■■ přístupných a připravených k užívání (zapnutých) osm herních zařízení namísto pěti, které jsou v daném místě povoleny obecně závaznou vyhláškou. Žalovaný odkazoval na fotodokumentaci a kamerové záznamy z provedených kontrol. Žalovaný současně uvedl, že souhlasí i s odůvodněním rozsahu porušení povinnosti poskytnutým správním orgánem prvního stupně, které zahrnuje i herní zařízení, která byla v době kontroly přístupná na provozovně, ale nebyla připravena k užívání. Pokuta ve výši 25 000 Kč pak dle žalovaného odpovídá okolnostem daného případu i zákonným kritériím uvedeným v § 58 odst. 5 zákona o obcích. Správní orgán při stanovení výše pokuty přihlédl k povaze, závažnosti i následkům protiprávního jednání, kdy jako přitěžující hodnotil jednání žalobce spočívající v narušení zájmu sledovaného vyhláškou i nepříznivé působení na ostatní podnikatele provozující na území města loterijní činnosti. Za polehčující okolnost považoval snahu podnikatele protiprávní stav změnit a nadbytečná zařízení z provozovny odvézt, přesto však trval protiprávní stav téměř čtyři měsíce, což je třeba považovat za okolnost spíše přitěžující. K námitce nepřiměřenosti uložené pokuty žalovaný uvedl, že neměl žádné indicie se domnívat, že by uložená pokuta mohla žalobci způsobit existenční potíže. Připomněl, že žalobce je účasten také na podnikání právnických osob ■■■ a.s. a ■■■ s.r.o. Z vyjádření správního orgánu prvního stupně k obsahu žaloby také vyplývá, že žalobce nežádal o úhradu pokuty ve splátkách a uhradil uloženou pokutu v plné výši dne 17. 10. 2014.

Ze správního spisu, který si soud od žalovaného vyžádal, vyplývají následující pro věc rozhodné skutečnosti:

Městská policie Železný Brod provedla dne 27. 1. 2014 v provozovně žalobce kontrolu, při které zjistila, že se v prostorách přístupných veřejnosti nacházelo 8 VHP v provozu (zapnutých), dále 9 VHP a 1 ruleta mimo provoz (vypnutých), přičemž obecně závazná vyhláška města Železný Brod v daném místě povoluje pouze pět zařízení

k provozování loterijní činnosti. Výsledek kontroly oznámila dne 28. 1. 2014 správnímu orgánu prvního stupně. Dne 3. 3. 2014 byla městskou policií provedena další kontrola, při které bylo zjištěno opakované porušení obecně závazné vyhlášky, neboť na provozovně žalobce se v prostoru herny přístupné veřejnosti stále nacházelo 13 VHP a 1 ruleta. Dne 28. 4. 2014 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení. Před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce k věci uvedl, že obsluhu provozovny vždy upozorňoval na to, že může být současně zapnuto pouze pět VHP a na provozovně byly v provozu vždy pouze čtyři VHP. Žalobce dále konstatoval, že dne 21. 5. 2014 budou z provozovny odvezeny všechny VHP pronajaté společností Synot včetně rulety a na místě zůstane pouze pět VHP, které má v pronájmu od společnosti ■■■ a.s., tedy jen počet přístrojů povolených městem. Prvostupňové rozhodnutí bylo ve věci vydáno dne 6. 6. 2014 a žalobce se proti němu odvolal. V odvolání uváděl, že rozhodnutí napadá v celém rozsahu, neboť spočívá na nesprávném posouzení věci a vychází z nesprávného úředního postupu. Žalobce v odvolání dále konstatoval, že vzhledem k plánované zahraniční dovolené se hodlá nechat právně zastoupit a že podrobněji specifikuje odvolací důvody nejpozději ve lhůtě 60 dnů od podání odvolání, nebo odvolání v této lhůtě případně vezme zpět. Správní orgán prvního stupně žalobci odeslal dne 10. 7. 2014 výzvu k doplnění odvolání ve lhůtě 10 dnů od jejího převzetí (doručení). Ve výzvě jej upozornil na to, že kopie dokladu o rezervaci dovolené nebyla přiložena a že nelze odvolání doplnit ve lhůtě žalobcem stanovené (60 dnů), neboť je to v rozporu s § 88 odst. 1 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen předat odvolání spolu se stanoviskem odvolacímu orgánu ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení odvolání, neshledá-li podmínky pro postup podle § 87 správního řádu. Žalobce si výzvu v úložní době nevyzvedl a písemnost mu proto byla doručena dne 21. 7. 2014 náhradním způsobem podle § 24 odst. 1 správního řádu. Lhůta k doplnění odvolání marně uplynula dne 1. 8. 2014.

Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobcovo odvolání zamítnul a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Uvedl, že z obsahu obecně závazné vyhlášky jasně vyplývá regulace míst, rozsahu a doby provozování loterijní činnosti na území města Železný Brod. V čl. 1 odst. 2 se stanoví, že loterijní činnost, kterou se rozumí mimo jiné provozování sázkových her pomocí VHP podle § 2 písm. e) zákona o loteriích, může být na území města Železný Brod provozována pouze na místech, v rozsahu a v době vymezených v této vyhlášce. V čl. 2 odst. 1 písm. d) se stanoví, že v provozovně na adrese Masarykova 394, Železný Brod lze loterijní činnost provozovat pouze v rozsahu 5 zařízení, loterií nebo jiných podobných her podle § 2 odst. e), g), i), j), l), m) a n) nebo podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Co se rozumí „zařízením“ pro účely vyhlášky a zákona o loteriích stanoví § 41b odst. 3 zákona o loteriích. „Zařízením“ se rozumí jednotlivé herní místo, tedy jednotlivý povolený VHP, nebo videoloterijní terminál, nebo lokální loterijní systém, nebo jiné technické zařízení povolené podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Oprávnění obce ukládat pokuty za správní delikty spočívající v porušení povinnosti stanovené právním předpisem obce je zakotveno v § 58 odst. 4 zákona o obcích a pokutu lze uložit s přihlédnutím ke kritériím stanoveným v § 58 odst. 5 a za podmínek uvedených v § 59 zákona o obcích. Žalovaný uzavřel, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno v souladu s uvedenými zákony i obecně závaznou vyhláškou.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb.,

soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a z hlediska uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval tím, zda správní orgán prvního stupně nepochybil, když žalobci k doplnění odvolání stanovil lhůtu 10 dnů. Žalobce přitom žádal lhůtu 60 denní z důvodu plánované 30 denní zahraniční dovolené. Zdejší soud dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem. Určení délky poskytnuté dodatečné lhůty je za podmínek stanovených v § 39 odst. 1 správního řádu v diskreci správního orgánu a nelze očekávat, že by správní praxe v běžných případech vyžadovala k odstranění vad podání nepřiměřeně dlouhé lhůty, např. lhůty delší než je samotná lhůta pro podání odvolání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 – 53). Na tomto závěru dle názoru zdejšího soudu nic nemění ani skutečnost, že žalobce v odvolání avizoval předem plánovanou 30 denní zahraniční dovolenou. Předně je třeba zdůraznit, že žalobce toto své tvrzení ničím nedoložil, neboť zmiňovaný doklad o rezervaci dovolené nebyl k odvolání přiložen. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobce věděl, že probíhá řízení o jeho odvolání, a měl si tudíž zajistit přebírání písemností a jednání v zastoupení již na dobu své plánované nepřítomnosti v České republice. Pokud tak neučinil, měl ještě možnost využít postupu dle § 24 odst. 2 správního řádu a požádat o určení neplatnosti doručení výzvy k doplnění odvolání nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena, ani této možnosti však nevyužil. Námitku, že žalobce byl postupem žalovaného, který rozhodoval o jeho odvolání, aniž by znal odvolací důvody, zkrácen na svých právech, proto soud za důvodnou nepovažuje.

Soud neshledal důvodnou ani námitku, že sankce za správní delikt byla žalobci uložena na základě obecně závazné vyhlášky vydané v rozporu se zákonem, neboť obec neměla zákonné zmocnění k omezení počtu VHP v jednotlivých provozovnách.

V oblasti provozování loterií a jiných podobných her mohou obce regulovat provozování VHP svými obecně závaznými vyhláškami, k jejichž vydání jsou oprávněny v mezích ustanovení § 50 odst. 4 zákona o loteriích. Dle tohoto ustanovení „*obec může stanovit obecně závaznou vyhláškou, že sázkové hry podle § 2 písm. e), g), i), l), m) a n) a loterie a jiné podobné hry podle § 2 písm. j) a § 50 odst. 3 mohou být provozovány pouze na místech a v čase touto vyhláškou určených, nebo stanovit, na kterých místech a v jakém čase je v obci provozování uvedených loterií a jiných podobných her zakázáno, nebo úplně zakázat provozování uvedených loterií a jiných podobných her na celém území obce.*

V čl. 1 odst. 2 obecně závazné vyhlášky města Železný Brod č. 3/2013 o opatřeních k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku při provozování loterijní činnosti je uvedeno, že *loterijní činnost, již se rozumí provozování sázkových her podle § 2 odst. e), g), i), l), m) a n) a loterií a jiných podobných her podle § 2 písm. j) a § 50 odst. 3 zákona o loteriích, může být na území města Železný Brod provozována pouze na místech, v rozsahu a v době vymezených v této vyhlášce.*

Ustanovení čl. 2 této obecně závazné vyhlášky pak stanoví, že *loterijní činnost podle čl. 1 odst. 2 lze na území města Železný Brod provozovat ve stanoveném rozsahu pouze v provozovnách na adrese a) až h).* Pod písmenem d) je uvedena provozovna žalobce na

adrese Masarykova 394 v rozsahu 5 zařízení, loterií nebo jiných podobných her podle § 2 odst. e), g), i), l), m) a n) nebo § 50 odst. 3 zákona o loteriích.

Za situace, kdy jsou obce zmocněny k úplnému zákazu provozování loterií a jiných podobných her na celém území obce, je zdejší soud přesvědčen, že regulovat jejich provozování lze i omezením počtu VHP v provozovnách, což město provedlo tak, že určilo počty VHP, které je v jednotlivých provozovnách možno provozovat.

Žalobce také tvrdil, že obec neměla pravomoc k přijetí přechodného ustanovení čl. 3 obecně závazné vyhlášky, dle kterého *loterijní činnost, jejíž provozování bylo povoleno městským úřadem nebo jiným správním orgánem na základě zákona o loteriích před účinností této vyhlášky, je možné vykonávat v místě a rozsahu větším než uvedeném v čl. 2 v době nejdéle do 31. 12.2013.* Z žaloby však není zřejmé, v čem žalobce v této souvislosti spatřuje zásah do svých veřejných subjektivních práv. Jak vyplývá z vyjádření žalovaného, bylo žalobci městským úřadem povoleno provozovat čtyři herní zařízení, zatímco obecně závazná vyhláška v daném místě umožňuje provozování loterijní činnosti v rozsahu pěti herních zařízení, uvedené ustanovení proto na žalobce vůbec nedopadá. Ani tuto žalobní námitku proto soud za důvodnou nepovažuje.

Žalobce dále rozporoval závěr správního orgánu prvního stupně, že „provozem“ herního zařízení se pro účely obecně závazné vyhlášky rozumí samotné umístění takového zařízení v provozovně, a podmínkou provozu tudíž není zapojení herního zařízení v elektrice nebo jeho zapnutí. I v tomto bodě soud souhlasí se závěry správních orgánů, že porušení povinnosti vyplývající z vyhlášky lze spatřovat již v tom, že v době kontroly bylo v provozovně přístupných víc zařízení, než povoluje vyhláška, i když ne všechna byla zapnutá. Nelze spoléhat na to, že obsluha zajistí, aby zapnutých a připravených k užívání, byl pouze povolený počet zařízení. Ani v projednávaném případě tomu tak nebylo. Z kamerových záznamů, které jsou přílohou úředních záznamů pořízených Městskou policií Železný Brod, vyplývá, že v provozovně bylo při obou kontrolách zapnutých a připravených k užívání osm herních zařízení.

Vzhledem k tomu, že žalobce požádal o moderaci uložené pokuty, zkoumal zdejší soud také to, zda pokuta nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. *rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.*

Uvedené ustanovení zakládá moderační právo soudu pro případ uložení zjevně nepřiměřeného trestu na návrh žalobce. Smyslem a účelem moderace pak není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. V případě sankcí z obecných hledisek méně závažných proto bude moderace sankce zpravidla vzácnější než v případě

sankcí výrazných (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, publ. Sb. NSS 2672/2012).

Soud tak v rámci moderačního práva zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifickým konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená.

V posuzovaném případě byla žalobci podle § 58 odst. 4 zákona o obcích uložena pokuta ve výši 25 000 Kč za správní delikt, kterého se dopustil porušením povinnosti stanovené právním předpisem obce, za nějž lze uložit pokutu až do výše 200 000 Kč. S ohledem na to, že pokuta byla uložena v dolní polovině zákonné sazby, nelze dle zdejšího soudu uloženou pokutu považovat za zjevně nepřiměřenou. Sankce byla volena tak, aby plnila účely preventivní i represivní, a současně byla také dostatečně odrazující pro případné opakování deliktního jednání. Správní orgán prvního stupně náležitě zdůvodnil, proč byla zvolena konkrétní výše sankce, jaké okolnosti hodnotil ve prospěch (závadový stav byl odstraněn vlastní iniciativou žalobce) a jaké v neprospěch žalobce (závadový stav trval téměř čtyři měsíce). Soud také neshledal, že by uložená sankce neodpovídala okolnostem případu. Jak bylo uvedeno výše, ve věci není rozhodné, zda všechna herní zařízení umístěná v provozovně žalobce, byla v době kontrol zapnutá a připravená k užívání. Žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2007, č. j. 8 Afs 57/2005 – 65 se týkal skutkově jiného případu a na projednávanou věc jej aplikovat nelze.

K námitce, že uložená pokuta může žalobci způsobit existenční potíže, soud odkazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133. Likvidační pokutou rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží. V daném případě však závěru o likvidačním charakteru pokuty ve výši 25 000 Kč nic nenaspovídá. Dle sdělení žalovaného žalobce nežádal o úhradu pokuty ve splátkách a uhradil uloženou pokutu v plné výši dne 17. 10. 2014.

Lze tedy uzavřít, že na základě přezkoumání v rámci žalobních bodů nebylo shledáno napadené rozhodnutí nezákonné, netrpí ani vadami, pro které by je soud musel zrušit z úřední povinnosti, soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem žalobce souhlasil a žalovaný ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas nevyjádřil.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, ten však náhradu nákladů nepožadoval, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 23. října 2015

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu